

ΡΩΣΙΑ - Ομιλία 2017 (1^η Ομιλία)

Θα προσπαθήσουμε τώρα να βρούμε το κλειδί για τη γεφύρωση των διαιρέσεών μας ανάμεσα σε διαφορετικές θρησκείες. Η ερώτησή μου είναι, πώς θα βρούμε αυτή τη Γέφυρα που θα μας μεταμορφώσει σε τέτοιο βαθμό ώστε να μπορέσουμε να φέρουμε την ειρήνη στον κόσμο, όταν στους δικούς μας χριστιανικούς κύκλους συνεχίζουμε να επιχειρηματολογούμε, να διαπληκτιζόμαστε και να διατηρούμε τις Εκκλησίες μας διηρημένες;

Πράγματι, αυτό που γυρεύουμε όλοι υπερβαίνει τις ανθρώπινες δυνάμεις μας. «Πώς θα γεφυρώσουμε τις διαιρέσεις μας και θα φέρουμε ειρήνη στον κόσμο;» Και τι είδους Γέφυρα θα είναι αυτή; Εκτός κι αν παρέμβει ο Θεός, δεν μπορώ να δω πώς θα μπορούσαμε από μόνοι μας να επιτύχουμε οριστικές λύσεις, να επιλύσουμε τις διαιρέσεις μας και να τις τερματίσουμε. Όμως, μου αρέσει αυτό που λέει ο Ιησούς: «Κάνε το καλύτερο που μπορείς κι Εγώ θα κάνω τα υπόλοιπα.» Εδώ έχουμε έναν τόνο ελπίδας. Κι έτσι, αυτό που όντως πιστεύω είναι πως μόνο το Ισχυρό Χέρι του Θεού μπορεί να μας ενώσει. Χρειαζόμαστε ένα θαύμα!

Κι εγώ πιστεύω στα θαύματα και το ότι ο Θεός μπορεί να μας ενώσει. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει απλά να καθίσουμε με σταυρωμένα τα χέρια, να επαναπαυθούμε και να χαλαρώσουμε και να περιμένουμε ένα θαύμα να κατέβει από τον Ουρανό. Ο Κύριος θέλει να εργαστούμε με ειλικρίνεια, με θυσίες και με αγάπη. Το Κάλεσμα του Θεού είναι ένα επείγον κάλεσμα, που μας καλεί όλους να Τον ανακαλύψουμε εκ νέου. Μας ζητά να Τον ανακαλύψουμε αφού απαρνηθούμε τον εαυτό μας και τον εγωισμό μας, και όχι με διοικητικές μεταρρυθμίσεις. Όχι! Θα πρέπει να επιτρέψουμε στον Θεό να φανερώσει τον Εαυτό Του μέσα στις καρδιές μας με έναν οικείο τρόπο.

Εδώ, ανάμεσά μας, έχουμε μια αρκετά μεγάλη ομάδα χριστιανών από διαφορετικές Εκκλησίες, μεταξύ των οποίων είναι και η δική μου Εκκλησία. Τα τελευταία χρόνια, κατά τη διάρκεια των προσκυνημάτων μας, εμείς, που προερχόμασταν από 23 διαφορετικές ομολογίες, πράγματι εφαρμόζαμε την πολυπόθητη ενότητα μέσα στην ποικιλομορφία, κάτι που ήταν ένας μακροχρόνιος διάλογος μεταξύ των Εκκλησιών για πολλά χρόνια και εξακολουθεί να είναι.

Με τη φώτιση του Πνεύματος του Θεού, κάτι συνέβη ξαφνικά: δεν βλέπαμε πια τις διαφορές μας και γίναμε ένα, μετέχοντας γύρω από την ίδια Τράπεζα στην Θεία Ευχαριστία. Είχαμε μια πρόγευση για το πώς θα μοιάζει η ενότητα και τα λόγια ενότητας που χρησιμοποιούσαμε στους διαλόγους μας τόσα χρόνια, πήραν μορφή και ζωή και δεν ήταν μόνο γράμματα σε μια τυπωμένη σελίδα αλλά έγιναν ορατά και απτά.

Έτσι λοιπόν, όλα **είναι** δυνατά με τη βοήθεια του Θεού, αν λάβουμε την χάρη Του και αν Του το ζητήσουμε! Η πίστη και η εμπιστοσύνη στον Θεό είναι καθοριστικής σημασίας. Η αληθινή πίστη μας κάνει να βλέπουμε μέσα στο Φως του Θεού ότι ο καθένας γύρω μας είναι πράγματι αδελφός και αδελφή μας και είναι αγαπητός από τον Παντοδύναμο Θεό. Ας αυξήσουμε, λοιπόν, την πίστη μας στον Θεό και ας μας δώσει αρκετή παρρησία και τόλμη για να Τον πλησιάσουμε και να Του ζητήσουμε με αποφασιστικότητα τη βοήθειά Του και ένα θαύμα.

Αλλά τότε, ο Θεός σε αντάλλαγμα για την χάρη Του, θα μας ζητήσει πρώτα απ' όλα να ακούσει την κραυγή της μετάνοιάς μας. Να ομολογήσουμε ότι φερθήκαμε ανήθικα και χωρίς σεβασμό ο ένας απέναντι στον άλλον, περιφρονώντας τις πεποιθήσεις και τις παραδόσεις του άλλου, δεν ήμασταν διαφανείς, δεν παραδεχθήκαμε τις αποτυχίες μας, δεν ορθώσαμε το ανάστημά μας απέναντι στην δικτατορική ηγεσία που είναι η αιτία ακραίας βίας και δεινών στον κόσμο μας. Θα απαιτήσει από εμάς να απαρνηθούμε τον εγωισμό μας, μια για πάντα, την περηφάνια και τις προκαταλήψεις μας. Θα ζητήσει θυσιαστική αγάπη και να μετατρέψουμε τη ζωή μας σε μια αδιάλειπτη προσευχή, αλλά πάνω απ' όλα, θα μας ζητήσει να ζούμε τις 2 σπουδαιότερες Εντολές του Νόμου, που είναι «*το να αγαπάμε πραγματικά τον Κύριο και Θεό μας με όλη την καρδιά μας,*

με όλη την ψυχή μας και με όλο το νου μας», και «να αγαπάμε τον πλησίον μας όπως τον εαυτό μας». Και τότε, όταν ο Θεός δει την ειλικρινή καρδιά μας, η Μεγαλοσύνη Του θα μας καλύψει με τις χάρες Του και **θα μας χρίσει** και θα μας δείξει τον δρόμο. Και τότε, θα κάνει το θαύμα.

Στη Σούρα XXII (22) που ονομάζεται 'Το Προσκύνημα', εδάφια 77 και 78, είναι γραμμένο: «*Λατρέψτε τον Κύριό σας και κάνετε το καλό.*» «*Να είστε μάρτυρας για τους ανθρώπους! Γι' αυτό τηρείτε τακτική Προσευχή, και να δίνετε τακτική ελεημοσύνη και κρατηθείτε σταθερά στον Αλλάχ.*»

Με λίγα λόγια, αυτό που θέλει ο Κύριός μας και Θεός μας από εμάς είναι να γίνουμε η Ζωντανή Εικόνα της Θεότητάς Του, που δεν έχει κανένα σκοτεινό ίχνος, αφού Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα, και πως θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι μόνοι μας δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, αλλά με τον Θεό μαζί μας, τα αδύνατα θα γίνουν δυνατά. Και γι' αυτό, θα ολοκληρώσω λέγοντας ότι είναι ή ο Θεός ή τίποτα!

Γι' αυτό, η προσευχή μας γίνεται το Σπαθί μας ενάντια στον Σατανά που χαίρεται για την διαίρεσή μας και την καταστροφή μας. Και ο Θεός θα μας δώσει το απαραίτητο Φως που θα φωτίσει το νου και την ψυχή μας και θα μας δείξει ότι η Γέφυρα της Ενότητας υπάρχει, αλλά μέσα στο σκοτάδι μας αδυνατούμε να την δούμε! Είναι μια Γέφυρα χτισμένη από Ουράνια Ζαφείρια, που αντιπροσωπεύουν όλες τις Αρετές.

Τη στιγμή που θα μετανοήσουμε ειλικρινά για τις αμέτρητες αμαρτίες μας, ο Θεός θα μας συγχωρήσει και με τη Συγχώρησή Του θα επανέλθει η όρασή μας, για να αξιωθούμε να δούμε τη Γέφυρα που φέρνει την ειρήνη στον κόσμο και οδηγεί στην πραγματικότητα του Θεού. Δόξα στον Θεό, που με τη δύναμή Του που εργάζεται μέσα μας, μπορεί να κάνει απείρως περισσότερα από ό, τι θα μπορούσε κανείς να ζητήσει ή να φανταστεί!